

# 13



Když na pekingském nádraží nastupujeme do vlaku, ve vzduchu je cítit zvláštní šumění energie.

Není to jen kvůli obrovskému davu, který se s námi pohybuje a tlačí se kolem nás do úzkých kupé: mladí, sluncem spálení dělníci, kteří si přes ramena přehazují hrnce a igelitové tašky a chtějí se o víkend vrátit do rodného města; matky, které si pevně tisknou kabelky k hrudi a divoce křičí a gestikulují, aby je jejich děti následovaly; prošedivělí obchodníci, kteří z plných plic vyjednávají po telefonu a šmátrají po nabíječce.

Je to vzrušení, očekávání, které je zcela vlastní pouze studentům Airingtonu. Všichni vědí, že během zážitkového výletu po Číně se dějí velké věci. Koneckonců kombinace dlouhých cest vlakem a autobusem, luxusních hotelů na neznámých místech a aktivit, které nesouvisejí se školou, absolvovaných v těsné blízkosti, se zdá být téměř předurčena k dramatu. Okruhy přátel se narušují a přeskupují. Dlouholeté páry se rozcházejí a ex se znovu dávají dohromady. Odhalují se tajemství, vznikají skandály. Jako když během našeho výletu v devátém ročníku přišla Vanessa Liou o panenství za buddhistickou svatyní v Kuej-linz nebo když se Jake Nguyen během výletu v desátém ročníku propíčil do hotelového baru a opil se tak, že se pustil do hodinového mono-

logu o tom, jak se oproti svému bratrovi cítí méněcenný, zatímco Rainie, která s ním v té době ještě pořád chodila, ho hladila po vlasech a dávala mu po doušcích upíjet vody.

Ale stejné skandály, které mě loni touhle dobou šokovaly, mi teď připadají zanedbatelné a banální. *Normální*.

Ve srovnání s tím, co mám v následujících dnech zvládnout, jsou mi skoro k smíchu.

„Tohle by mělo být naše kupé,“ oznámí mi Chanel, když dojdeme doprostřed vagonu, a s překvapivou lehkostí prostrčí svůj obří kufr otevřenými dveřmi. „Hodně cestuju sama,“ vysvětlí, když zachytí můj výraz, a beze slova mi pomůže dovnitř vsunout i ten můj.

„Děkuju.“

Přemýšlím, jestli je Chanel jasně, že já naopak necestuju vůbec. Ve skutečnosti jsem kromě cesty letadlem do Ameriky a z Ameriky a předchozích výletů po Číně – a to jen proto, že se hradí ze školného – nikam mimo Peking nevyjela.

Proto si s fascinací prohlížím naše maličké vlakové kupé: rychlovarnou konvici postavenou na skládacím stolku, identické palandy trčící ze stěn a prostor mezi nimi úzký tak, že se do něj vejde vždycky jenom jeden člověk.

„Nic moc pro klaustrofobiky,“ poznamená Chanel, když se protáhne za mnou a uvelebí se na jedné z nižších postelí. „Nebo vlastně pro nikoho.“

*I tak je to tu větší než ložnice mých rodičů.* Při tom pomyšlení mi sevře žaludek slabá bolest, ale jen se usměju a přikývnu. Koneckonců jsem na to byla připravená; za branami Airingtonu je pořád ještě docela snadné předstírat, že jsou všichni stejní. Ale tady venku, no...

„Čchi-čchi! Kuo-laj, kchua! kuo-laj – caj če-r!“

Hlasité, rychlé výkřiky v mandarínštině proříznou mé myšlenky a já se otočím za tím zvukem.